

"Άλλες, καθισμένες πίσω απ' τις ψηλές ντζαμαρίες, κυττάζουν πέρα στο πέλαγος, τὰ καράβια πού κινδυνεύουν.

—Θεέ μου! ἀκούγεται ξάφνου μιὰ φωνή, σώστο!

"Αραγε θ' ἀκούση ὁ θεὸς τὴ δέηση τῆς ὄρφανῆς; θὰ σώση τὸ τρικυμισμένο καράβι;

☆

"Ἔτσι περνάει καὶ τὸ φθινόπωρο, ἔρχεται ὁ χειμῶνας κι' ὕστερα ἡ ἀνοιξί... .

Πέρασα χθὲς ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ τὰ κόκκινα παράθυρα. "Ὅλες ἡ ὄρφανές εἶχαν βγεῖ ἔξω γιὰ τὸν ἥλιο. Μὰ μιὰ ἀπ' ὅλες μούκανε ξεχωριστὴ ἐντύπωση. Καθόταν κοντὰ στὰ κάγγελα τῆς μάντρας, κρατῶντας μιὰ μαργαρίτα στὸ χέρι καὶ κύτταζε λυπημένη κατὰ τὴ θάλασσα.

"Ὅταν τὴν κύτταξα στὰ μάτια, εἶδα πὼς ἔνα δάκρυ τῆς κύλησε. Ντράπηκε πού τὴν εἶδα. Κατέβασε τὸ ξανθὸ κεφάλι κι' ἔφυγε.

β' ποίημα :

Ο ΣΤΑΧΤΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Γιὰ μᾶς, ὁ ἐρημικὸς ὁ δρόμος πιά θὰ σβύση. "Ὁ δρόμος μὲ τίς πιπεριές καὶ τὰ εὐκάλυπτα πούχε στὸ πλάι τ' Ἀγγλικανικὸ τὸ παρεκλήσι. Τότε πού πηγαίναμε ἦταν φθινόπωρο· θυμᾶσαι; Καὶ μᾶς τραβοῦσε κατακειθε ὁ τρελλοβορηᾶς. "Ὁ οὐρανὸς μᾶς φαινόταν ὕμορφος μὲ τὰ σύννεφα· λυπᾶσαι;

Φίλε, ὁ δρόμος μὲ τίς πιπεριές πού πήγαινε στὴ θάλασσα πλάι καὶ πού κατᾶλγε στὸ γαλάζιο μῦλο μὲ τὸν ποταμὸ ἔληξε τούτη τὴν περίοδο γιὰ μᾶς κι' ἡ ἀνάσα μας πάει... .

Γιατὶ ὁ ἥλιος κáιει ζεστός καὶ πυρῶνει τῶν πιπεριῶν τὰ φύλλα. Ἡ θάλασσα κοχλάζει καὶ μᾶς εἶναι κουραστικὸς ὁ κόχλος τῆς. Φίλε, ἔπαψε τῶν σταχτιῶν δεντριῶν ἢ ἀνατριχίλα... .

Τὶ τὰ θές; Ἐπόψε θρήνησα τὸ χαμὸ μᾶς ἀπόλαυσης... .

27-2-43

γ' ἐπιγράμματα :

1

"Ὁ νέος φοιτητὴς πού ἔβηχεν ἀργὰ τὸ θράδυ μελάγχολα σκυμμένος πάνω στὸ γραφεῖο του ἔσβυσε ξαφνικά τὸ φῶς καὶ μέσα στὸ σκοτάδι χτύπησε τρεῖς φορές στὸν τοῖχο τὸ κρανίο του.

2

"Ὁ ἄνθρωπος πού ῥχόταν ἀπ' τὰ ξένα γιὰ νάῖδει τοὺς γονιοὺς πού ἀποθύμησε σὰν ἦρθε δῶ, δὲν εὑρηκε κανένα. Ἐμάντρωσε τὸ μνήμα κι' ἀποδήμησε... .

3

Τὰ ἄλογα καλπάζοντας ἐφύγαγε γι' ἄλλου ἀφίνοντας ξοπίσω τους μιὰ σκόνη.